

Het 'nu' van God: vier richtingwijzers om op stap te gaan met jongeren

Anaïs Fayt - Directeur IJD Jongerenpastoraal Vlaanderen

"Kom en zie" antwoordt Jezus tot twee zoekende leerlingen. Waar zijn vandaag die levendige plekken waar zoekende jongeren kunnen zien, voelen en proeven van waar Jezus verblijft? Johannes de Doper had aan deze zoekers Jezus aangewezen. Wie zijn vandaag de mensen in de woestijn van het zinzoeken die Jezus aanwijzen, die verkondigen dat Christus leeft, ook vandaag? Uitdagende vragen, dat besef ik ook. Laten we de woorden 'nog' en 'vroeger' vervangen door 'al' en 'vandaag'. En dan wordt 'vroeger hadden we nog een jongerengroep' zo iets als 'vandaag is de heilige Geest al aan het werk en wacht op onze medewerking. Waar wacht je op?' Uitdagende tijden vragen om bemoediging. Misschien wacht je op een duidelijke taakomschrijving, op enkele richtingwijzers die goesting geven om op weg te gaan. Hierbij kan Christus Vivit ons misschien helpen. We verkennen deze exhortatie in vier stappen. De eerste twee stappen roepen elkaar op: "Kom en zie" maar ook "Ga en vertel". De derde stap omkadert de eerste twee stappen en gaat over geloofsgemeenschap vormen. En de vierde stap wil naar de kern gaan: je geroepen weten en daarop antwoorden.

1. Ga & vertel

In Christus Vivit onderscheidt paus Franciscus twee belangrijke werkpunten voor jongerenpastoraal en daarvan omschrijft de eerste zeer goed de opdracht "Ga en vertel" en de tweede "Kom en zie". Zo schrijft hij: "ik wil slechts kort erop wijzen dat de pastorale zorg voor jongeren twee belangrijke werkpunten heeft. Het eerste is het zoeken, uitnodigen, oproepen en aantrekken van nieuwe jongeren om hen de Heer te laten ervaren. Het tweede heeft te maken met de verdere groei, de manier waarop we diegenen die deze ervaring al gehad hebben, willen helpen om daarin rijper te worden." (Christus vivit, 209) Het is niet zomaar jongeren zoeken, uitnodigen en aantrekken. Het doel is hen de Heer te laten ervaren en dat moeten we steeds voor ogen houden. Toch zijn daarbij verschillende elementen die de complexiteit van deze opdracht aangeven en moeten vrijwaren.

Ten eerste, hoe we deze eerste opdracht concreet moeten aanpakken, kunnen we enkel met jongeren zelf uittekenen. Want "jongeren zelf zijn de dragers van de jongerenpastoraal. Zij hebben hulp en begeleiding nodig, maar moeten tegelijk de vrijheid krijgen om met creativiteit en een zekere stoutmoedigheid nieuwe wegen te ontwikkelen". (Christus vivit, 203) Het is een gezamenlijk zoeken naar nieuwe wegen, samen op weg, een synodaal proces gaan zoals paus Franciscus het in Evangelii Gaudium al aangaf. "Ik nodig allen uit moedig en creatief te zijn in deze taak de doelstellingen, structuren, stijl en methoden van evangelisatie van de eigen gemeenschap opnieuw te overdenken. Een bepalen van de doeleinden zonder een passend gemeenschappelijk zoeken naar de middelen om ze te bereiken is gedoemd zich te vertalen in pure fantasie." (Evangelii Gaudium, 33)

Wezenlijk in deze opdracht is de taal die we gebruiken. "In die zoektocht moeten we vooral de taal gebruiken van de nabijheid, de taal van de onbaatzuchtige, relationele en existentiële

liefde die het hart raakt, het leven beïnvloedt, hoop en verlangens opwekt. We moeten ook dieper nadenken over wegen om het kerygma (de verkondiging van Gods verlossende werk in Christus) in de taal van hedendaagse jongeren te incarneren.” (Christus vivit, 211) En die taal van de onbaatzuchtige, relationele en existentiële liefde mag liefst ook te beleven zijn in onze geloofsgemeenschappen, wil ze kunnen spreken tot anderen. In het slotdocument van de jongerensynode staat het heel scherp geformuleerd: “Het is niet voldoende structuren te hebben, als authentieke relaties binnenin niet ontwikkeld worden. Het is eigenlijk de kwaliteit van deze relaties die evangeliseert.”

De beeldende taal en de kanalen van de sociale media zijn daarbij niet te onderschatten. “Wat de reikwijdte betreft, vertrouw ik erop dat jongeren zelf weten op welke aantrekkelijke manieren zij anderen kunnen uitnodigen. Zij weten ook op welke manier zij via de sociale media kunnen evangeliseren door middel van berichten, liederen, video’s en dergelijke”. (CV, 210) of nog: “In veel landen zijn het internet en de sociale netwerken ingeburgerd als een onmisbaar medium om jongeren te bereiken en te betrekken, ook bij pastorale initiatieven en activiteiten”. (CV, 87)

Er zijn niet enkel de sociale media, al is dit een piste die we nog niet ten volle hebben genomen. Er zijn nog andere wegen om te gaan. Paus Franciscus haalt, onder andere, het sociaal engagement en direct contact met armen aan als wegen tot evangelisatie (CV 170). Maar er zijn vele wegen of paden om te bewandelen, zoals ik bij een andere auteur, Thomas Gary, las.

1. Het spirituele pad van de natuur: God zoeken in de buitenlucht
2. Het spirituele pad van de zintuigen: God zoeken in beleving en ervaring
3. Het spirituele pad van de traditie: God zoeken in rituelen en symbolen
4. Het spirituele pad van de eenvoud: God zoeken door soberheid en eenzaamheid
5. Het spirituele pad van de idealen: God zoeken door confrontatie en actie
6. Het spirituele pad van het zorgen: God zoeken door anderen te helpen
7. Het spirituele pad van het enthousiasme: God zoeken in vreugde en spontaniteit
8. Het spirituele pad van de verdieping: God zoeken door stilte en contemplatie
9. Het spirituele pad van het denken: God zoeken met kennis en verstand

We kunnen dus verschillende paden met jongeren bewandelen. Vooral het luisteren en spreken nadien over die ervaring is van wezenlijk belang. Het biedt ons een kans om bij de jongeren aanknopingspunten tot evangelisatie te vinden. Wat verlangen deze jongeren, wat zoeken ze? Paus Franciscus spreekt met groot respect en positiviteit over jongeren, maar tegelijk met realisme. “Bij een aantal jongeren herkennen we een verlangen naar God, ook al blijft dit vaag en ver van de kennis van de God van de openbaring. Bij anderen kunnen we een droom van broederlijkheid bespeuren, wat niet niks is. Bij velen is er een waarachtig verlangen om de capaciteiten die zij in zich dragen te ontwikkelen en iets bij te dragen aan de wereld. Bij anderen bemerken we een bijzondere artistieke gevoeligheid of een zoeken naar harmonie met de natuur. Bij nog anderen kan er een grote behoefte zijn aan communicatie. Bij velen van hen treffen we een diep verlangen aan naar een ander soort leven. Dit kunnen

aanknopingspunten zijn, bronnen van innerlijke kracht ontvankelijk voor een woord van stimulans, wijsheid en bemoediging”. (CV, 84)

Willen we deze aanknopingspunten vinden, dan moeten we eerst en vooral – het is primordiaal – luisteren naar hun verhaal. Zo geeft paus Franciscus zelf duidelijk aan: “We moeten meer ruimte creëren waar de stemmen van de jongeren gehoord kunnen worden: “Luisteren maakt een uitwisseling van gaven mogelijk in een context van empathie. [...] Tegelijkertijd schept het de voorwaarden voor een verkondiging van het Evangelie die het hart echt, beslissend en vruchtbaar raakt”. (CV, 38) En hij waarschuwt ons ook: “in plaats van bereid te zijn om aandachtig naar jongeren te luisteren, is er al te vaak de neiging om pasklare antwoorden aan te reiken en kant-en-klare recepten voor te stellen, zonder jongeren eerst hun echte vragen te laten stellen en de confrontatie aan te gaan met de uitdagingen die ze oproepen.” (CV, 65)

Nadat jongeren ervaringen hebben opgedaan, nadat je naar hun ervaringen hebt geluisterd, dan pas kunnen wij beginnen spreken. Waarover dan? We willen de blijde en hoopgevende boodschap brengen van Jezus Christus. Paus Franciscus schreef een prachtig hoofdstuk in Christus Vivit over drie grote waarheden.

1. God die liefde is

Eerst wil ik aan elk van jullie de eerste waarheid vertellen: “God houdt van je”. Het maakt niet uit of je dat al eerder gehoord hebt! Ik wil je nogmaals eraan herinneren: God houdt van je. Twijfel daar nooit aan, wat er ook gebeurt in je leven. Je bent oneindig bemind, in alle omstandigheden. (CV, 112)

Probeer even stil te zijn en Hem van je te laten houden. Probeer alle innerlijke stemmen en kreten tot zwijgen te brengen en blijf even geborgen in de armen van zijn liefde. (CV, 115)

2. Christus redt

De tweede waarheid is dat Christus zich uit liefde overleverde ten einde toe om jou te redden. Zijn uitgestrekte armen aan het kruis zijn het mooiste teken van een vriend die in staat is tot het uiterste te gaan (CV, 118)

Kijk naar Christus, hou je vast aan Hem, laat je redden, want “zij die zich door Hem laten redden, worden bevrijd van zonde, droefheid, innerlijke leegte en eenzaamheid”. (CV, 119)

Want alleen wat wordt bemind, kan gered worden. Alleen wat wordt omhelsd, kan worden getransformeerd. (CV, 120)

3. Hij leeft!

En ten slotte is er nog een derde waarheid die onlosmakelijk verbonden is met de vorige: Hij leeft! Daar moeten we onszelf vaak aan herinneren, want we lopen het risico dat we Jezus Christus alleen maar zien als een mooi voorbeeld uit het verleden, een herinnering, iemand die ons tweeduizend jaar geleden heeft gered. (CV, 124)

Kijk naar Jezus, hoe gelukkig Hij is. Hij loopt over van vreugde. Verheug je met Hem als met een vriend die gezegevierd heeft. (CV, 126)

Omdat Hij leeft, lijdt het geen twijfel dat het goede het zal halen in het leven. Als dat zo is, kunnen we ophouden met klagen en vooruitkijken: met Hem is dat altijd mogelijk. (CV, 127)

De beweging van de eerste opdracht is die naar buiten. Het is naast evangeliserend, ook missionair. “Waar stuurt Jezus ons naartoe? Er zijn geen grenzen, geen beperkingen: Hij zendt ons naar iedereen. Wees niet bang om Christus uit te dragen naar alle milieus, naar mensen aan de rand van de maatschappij, zelfs naar hen die het verst of het meest onverschillig lijken. De Heer is op zoek naar iedereen, Hij wil dat iedereen de warmte van zijn barmhartigheid en zijn liefde voelt. Hij nodigt ons uit om onverschrokken missionarissen te zijn waar we ook zijn en in welk gezelschap we ons ook bevinden: in onze buurt, op school, in de sport, in het sociale leven, in het vrijwilligerswerk of op ons werk. Hij rekt op jullie moed, doortastendheid en enthousiasme.” (CV, 177)

De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig, zegt Jezus in Lucas 10 tegen zijn leerlingen. Het doet ons beseffen dat wij arbeiders zijn in de wijngaard van de Heer. “Hoewel deze zending van ons een edelmoedige inzet vraagt, zou het verkeerd zijn haar te verstaan als een heroïsche persoonlijke taak, aangezien het vóór alles Zijn werk is. In heel het leven van de Kerk moet men altijd laten zien dat het initiatief van God komt, dat “Hij ons het eerst heeft liefgehad” (1 Joh 4, 19) en dat “God alleen de wasdom geeft” (1 Kor 3, 7). Deze overtuiging staat het ons toe de vreugde te bewaren te midden van een zo veeleisende en uitdagende taak die ons leven geheel in beslag neemt.” (EG, 12)

2. Kom & zie

Het tweede belangrijke werkpunt dat paus Franciscus aanbrengt in Christus vivit omschrijft zeer goed de opdracht Kom en zie: “Het tweede heeft te maken met de verdere groei, de manier waarop we diegenen die deze ervaring al gehad hebben, willen helpen om daarin rijper te worden” (CV, 209) We zijn nooit klaar met die ontmoeting met Christus.

Bij deze tweede opdracht onderscheiden we twee pijlers, zoals de twee balken van het kruis. De verticale balk is de pijler van de groeiende vriendschap met Jezus Christus en de horizontale de pijler van de groeiende vriendschap met naasten. “Belangrijk is de aandacht voor twee belangrijke pijlers: enerzijds de verdieping van het kerygma, de fundamentele ervaring van de ontmoeting met God in de gekruisigde en verrezen Christus, en anderzijds de groei van de broederlijke liefde, het gemeenschapsleven en de dienstbaarheid”. (CV, 213) Later komen we nog terug op deze twee pijlers, wanneer we de verscheidenheid aan roepingen van naderbij bekijken.

- Verdieping van het kerygma

De hele christelijke vorming is, in de eerste plaats, een verdieping van het kerygma dat altijd meer en beter gestalte krijgt. Dat kan op verschillende manieren: getuigenissen, liederen, aanbiddingsmomenten, ruimte voor geestelijke bezinning met de Heilige Schrift en zelfs een intelligent gebruik van sociale netwerken. (CV, 214)

- Groei in dienstbaarheid

Anderzijds moet elk programma van de jongerenpastoraal duidelijk verschillende middelen en mogelijkheden integreren om jongeren te helpen groeien in broederlijkheid: als broeders te leven, elkaar te helpen, gemeenschap te vormen, anderen te dienen en dicht bij de armen te staan. (CV, 215)

Bij deze tweede opdracht hebben jongeren “nood aan respect voor hun vrijheid, maar zij moeten ook begeleid worden”. (CV, 242) En diezelfde jongeren beschreven heel duidelijk de kwaliteiten die ze bij een begeleider hopen te vinden. Misschien wordt het een confronterende spiegel. Zoek liever met mildheid wat je al kan en waarin je wil groeien.

“De kwaliteiten van zo’n mentor zijn onder meer: een christen zijn die trouw is en zich engageert in Kerk en wereld; iemand die voortdurend op zoek is naar heiligheid; die een vertrouwenspersoon is zonder te oordelen. Maar net zo goed iemand die actief luistert naar de noden van jongeren en welwillend erop inspeelt; iemand die van harte en zelfbewust liefheeft; die zijn of haar eigen grenzen kent en de vreugde en het verdriet van het geestelijke leven begrijpt. Volgens hen is een bijzonder belangrijke eigenschap van goede mentoren de erkenning van hun eigen menselijkheid – het feit dat ze mensen zijn en fouten maken: geen perfecte mensen, maar zondaars die vergiffenis kregen. Bovendien moeten begeleiders jongeren niet als passieve volgelingen leiden, maar met hen meestappen en hen actieve hoofdrolspelers van hun weg laten zijn. Ze moeten de vrijheid in het onderscheidingsproces van de jongere respecteren en hem of haar instrumenten aanreiken om vooruit te komen. Een begeleider moet van harte geloven in het vermogen van elke jongere om deel te nemen aan het leven van de Kerk. Daarom moet een mentor de zaadjes van het geloof in de jongeren voeden, zonder te verwachten onmiddellijk de vruchten van het werk van de Heilige Geest te kunnen zien.” (CV, 246)

Willen deze twee belangrijke werkpunten (Ga & Vertel, Kom & Zie) een kans op slagen hebben, dan moet de vreugde en haar authenticiteit leven in ons. “Moge de nu eens angstige dan weer hoopvol zoekende wereld van onze tijd de Blijde Boodschap ontvangen, niet van bedroefde, ontmoedigde, ongeduldige en angstige dragers van de evangelisatie, maar van dienaren van het evangelie wier leven vurigheid uitstraalt, die als eersten in zichzelf de vreugde van Christus hebben ontvangen, en die bereid zijn hun eigen leven op het spel te zetten opdat het Rijk verkondigd en de Kerk ingeplant wordt in het hart van de wereld.” (Evangelii Nuntiandi, 80) In Evangelii Gaudium verwoordt paus Franciscus het bijzonder krachtig: “als iemand deze liefde die hem de zin van het leven teruggeeft, heeft opgenomen, hoe kan hij dan het verlangen bedwingen om het anderen mee te delen?” (EG, 8)

De twee werkpunten zijn te onderscheiden, maar niet te scheiden. Tijdens één en hetzelfde initiatief kan je zowel eerste verkondiging brengen als groei begeleiden. Want, “wanneer wij zeggen dat deze verkondiging “de eerste” is, betekent dat niet dat die aan het begin staat en men haar daarna vergeet of door een andere inhoud vervangt die haar overtreft. Het is de eerste in kwalitatieve zin, omdat het de voornaamste verkondiging is, waarnaar men steeds weer op verschillende manieren moet luisteren, in alle fases en momenten, steeds weer in de een of andere vorm moet verkondigen.” (EG,164)

3. Gemeenschap vormen (fraternité, community)

Deze twee werkpunten zouden de schijn kunnen wekken dat het we hier een zeer individualistische benadering hebben: de persoonlijke ontmoeting met Christus en daarna groeien in vriendschap met Christus en anderen. Niets is minder waar. We zijn samen onderweg als volk van God. Een synodale benadering hebben we voor ogen. Een christen alleen is een christen in gevaar. We willen samen gemeenschap vormen rond Jezus Christus. We willen samen groeien in die vriendschap met Christus en anderen. We willen een vierende geloofsgemeenschap zijn.

Gemeenschap vormen kadert de twee eerder besproken werkpunten. Je kan maar gezonden worden vanuit een gemeenschap. En de uitnodiging 'Kom en zie' zal maar werken in een levendige geloofsgemeenschap rond Jezus Christus. Samen gemeenschap vormen beantwoordt ook aan een nood die leeft bij jongeren. "Wij moeten al onze instellingen en diensten beter uitrusten om jongeren warmer te kunnen verwelkomen, want zovelen van hen hebben echt het gevoel verweesd te zijn," zo zegt paus Franciscus. (CV, 216)

We wensen met jongeren een thuis te vormen. Want "een 'thuis' scheppen, betekent uiteindelijk 'een familie' scheppen". (CV, 217) Het belang om dit samen met jongeren in te richten, blijkt nogmaals in Christus vivit: "In deze context moeten we jongeren geschikte plekken ter beschikking stellen die ze naar hun eigen smaak kunnen inrichten, waar ze vrij kunnen komen en gaan, waar ze zich aanvaard voelen en waar ze spontaan naartoe kunnen gaan in het vertrouwen dat ze er andere jongeren ontmoeten - zowel op moeilijke en frustrerende momenten als op momenten waarop ze hun vreugde willen vieren". (CV, 218)

"De groepservaring is ook een geweldige manier om het geloof te delen en elkaar te helpen om daarvan te getuigen. Jongeren zijn in staat om andere jongeren te leiden en een waarachtig apostolaat onder hun vrienden uit te oefenen." (CV, 219) En zo worden jongeren vissers van jongeren.

Het belang van broederlijkheid, van gemeenschap vormen, wordt meermaals hernomen in Christus Vivit. "Het is altijd beter om het geloof samen te beleven en om onze liefde zichtbaar te maken in een leven in gemeenschap, waarin we onze genegenheid, onze tijd, ons geloof en onze zorgen met andere jongeren delen. De Kerk biedt veel verschillende gelegenheden om het geloof in gemeenschap te beleven, want alles gaat gemakkelijker als we het samen doen. (CV 164) Of nog: "zoals een Afrikaans spreekwoord het formuleert: "Als je snel wil stappen, stap dan alleen. Als je ver wil stappen, stap dan samen". (CV, 167)

4. Roeping centraal

4.1. Geroepen tot leven , tot heiligheid

Naast de tweevoudige dynamiek van 'Ga en vertel' en 'Kom en zie' binnen het kader van gemeenschap vormen, is er een andere relationele dynamiek van woord en antwoord, van geroepen zijn en antwoord geven. God roept ons tot leven en wij kunnen dit liefdesaanbod beantwoorden met liefde voor God en de naasten, het leven ten volle aangaan tot eer en

glorie van God en tot welzijn van velen. Jongerenpastoraal wil jongeren begeleiden niet alleen in zich geroepen weten, maar ook in het ontdekken van hun antwoord op dat liefdesaanbod. Jongerenpastoraal is dus ook roepingenpastoraal. En dan nemen we het begrip “roeping” in een zeer brede betekenis waarmee het verscheidene aspecten van roeping omvat, zoals paus Franciscus dat ook doet in *Christus Vivit* (CV, 248).

Vooreerst zijn we geroepen tot leven. Paus Franciscus verwoordt het zeer kernachtig in de eerste alinea van *Christus Vivit*: “Christus leeft! Hij is onze hoop en Hij houdt de wereld eeuwig jong. Hij leeft en Hij wil dat jij leeft!” (CV, 1) of nog: “Neem risico’s, zelfs als dit betekent dat je fouten maakt. Ga niet verdoofd door het leven en kijk niet naar de wereld als toeristen. Laat van je horen! Leef! Geef je helemaal over aan het beste dat het leven te bieden heeft! Open de deur van de kooi, stap eruit en vlieg!” (CV, 143)

We zijn dus geroepen om op te staan, geroepen tot meer, tot het beste, tot heiligheid. Daartoe vinden we inspiratie bij de zaligsprekingen, maar ook bij de werken van barmhartigheid, zowel de lichamelijke als de geestelijke. *Christus vivit* waarschuwt ook ieder van ons met de woorden: “Ik herinner je eraan dat je tot heiligheid noch voltooiing zal komen als je anderen kopieert. Je moet ontdekken wie jij bent en je eigen manier van heilig zijn ontwikkelen, ongeacht wat anderen zeggen en denken. Heilig worden is helemaal jezelf worden, die unieke persoon die God wilde dromen en scheppen, niet een fotokopie. Je leven moet een profetische prikkel zijn die anderen aanspoort, die een spoor achterlaat in deze wereld, het unieke spoor dat alleen jij kan achterlaten”. (CV, 162) of kernachtiger nog: “iedereen wordt geboren als origineel, maar veel mensen sterven als fotokopieën. Laat jou dat niet overkomen!” (CV, 106)

Ten volle leven is de vriendschap aangaan met Christus en de mensen om ons heen, wetende dat we allemaal een gemeenschappelijk huis hebben. We zijn dus geroepen zowel tot vriendschap met Christus als tot broederlijkheid. Deze tweevoudige roeping vormen een geheel zoals de twee balken van het kruis. De verticale balk is de roeping tot vriendschap met Christus. Terwijl de horizontale balk de roeping tot broederlijkheid is. De ene roept de andere op, samen vormen ze de kern van ons christelijk leven.

4.2. Gods oproep tot vriendschap met Christus

Hoe wezenlijk de ontmoeting met Christus mag zijn om christen te zijn vandaag, blijkt uit twee citaten in *Christus Vivit* waarbij paus Franciscus zowel de vorige paus, Benedictus XVI, citeert als de heilige Romero. “Christen zijn is niet het resultaat van een ethische keuze of een verheven idee, maar een ‘gebeuren’, de ontmoeting met een Persoon, die het leven een nieuwe horizon en een beslissende richting geeft.” (CV 129) of nog zoals Romero ooit heeft gezegd: “Het christendom is geen verzameling van waarheden die je moet geloven, geboden die moeten worden nageleefd of verboden. Op die manier wekt het eerder weerzin. Het christendom is een Persoon die zo immens veel van me heeft gehouden, die mijn liefde vraagt en opeist. Het christendom is Christus”. (CV 156)

Daarom herneem ik graag de krachtige uitnodiging in *Evangelii Gaudium*: “Ik nodig iedere Christen uit, waar hij ook is en in welke situatie hij zich ook bevindt, vandaag nog zijn

persoonlijke ontmoeting met Jezus Christus te hernieuwen of minstens de beslissing te nemen zich door Hem te laten ontmoeten, Hem elke dag onophoudelijk te zoeken.” (Evangelii Gaudium, 3). Deze uitnodiging weerklinkt in Christus vivit als volgt: “Ontzeg je jeugd die vriendschap niet. Je zal zijn nabijheid ervaren, niet alleen als je bidt, maar op elk moment. Probeer Hem te zoeken en je zal de prachtige ervaring opdoen te merken dat Hij altijd aan je zijde staat.” (CV 156)

4.3. Roeping tot broederlijkheid “er zijn voor anderen”

De overgang van roeping tot vriendschap met Christus naar roeping tot broederlijkheid wordt zeer herkenbaar voor jongeren beschreven in de volgende passage van Christus vivit. “Zo vaak in het leven verliezen we tijd door ons af te vragen: ‘Maar wie ben ik toch?’ Je kan je hele leven lang die vraag blijven stellen en blijven zoeken naar wie je bent. Maar de echte vraag luidt: ‘Voor wie ben ik er?’”. Natuurlijk ben je er voor God. Maar Hij wil dat je er ook voor anderen bent. En Hij schonk je vele kwaliteiten, mogelijkheden, gaven en charisma’s, niet voor jezelf, maar om ze te delen met diegenen rondom jou.” (CV, 286) Vriendschap met Christus vraagt om vriendschap met elkaar, als broers en zussen onder het gemeenschappelijke dak. We maken deel uit van zijn schepping en we hebben hierbij onze verantwoordelijkheid op te nemen. “De Heer roept ons om deel te nemen aan zijn scheppingswerk en bij te dragen aan het algemeen welzijn, door gebruik te maken van de gaven die wij ontvangen hebben, “ schrijft paus Franciscus in Christus vivit (CV, 253).

Jongeren zoeken naar hun roeping, naar de invulling die hun leven kan hebben. En dat is een moeilijke zoektocht. Het heeft te maken met de zoektocht naar hoe christen zijn vandaag in een wereld die niet langer christelijk is. Je roeping onderscheiden is op zoek gaan naar de plek waar jouw talenten de noden van de wereld dienen, hoe klein ook. Je roeping is de plek waar je God en de anderen het beste kan dienen, hoe bescheiden ook. Paus Franciscus verwoordt het als volgt: “Om onze eigen roeping te realiseren, moeten we alles wat we zijn koesteren en ontwikkelen. Dit heeft niets te doen met onszelf uitvinden of onszelf uit het niets scheppen. Het heeft te maken met het ontdekken van ons ware zelf in het licht van God en ons leven laten bloeien en vrucht dragen. Je roeping inspireert je om het beste uit jezelf te halen tot eer en glorie van God en voor het geluk van anderen.” (CV, 257) Laten we elkaar bemoedigen om het beste uit onszelf te halen tot eer en glorie van God en voor het geluk van anderen!

Hoe christen zijn vandaag in een wereld die niet langer christelijk is, brengt ook heel existentiële vragen met zich mee rond een gezin stichten, rond werk, rond schepping en ecologie, rond het religieus leven in als zijn vormen. Het zijn thema’s waar jongeren zich zorgen over maken en die hen tegelijkertijd interesseren. Deze zorgen en interesses bij jongeren moeten we behartigen. Met hen op weg gaan met hun zorgen en dromen, hun teleurstellingen en ontdekkingen met de bemoedigende oproep zoals paus Franciscus die meegeeft: “Blijf niet afzijdig, maar dompel je onder in de realiteit van het leven, zoals ook Jezus dat deed. En vooral, vecht op alle mogelijke manieren voor het algemeen welzijn, wees dienaars van de armen, wees hoofdrolspelers in de revolutie van naastenliefde en dienstbaarheid.” (CV, 174)

Slot

Vier richtingwijzers heb ik willen meegeven. Ga en vertel maar ook Kom en Zie. Beide bewegingen roepen elkaar op en kaderen in het geheel van gemeenschap vormen rond Jezus Christus. En de kern van dit alles is je geroepen weten tot leven en wel ten volle leven, tot eer en glorie van God en tot welzijn van anderen. Moge dit een boodschap zijn niet enkel voor jongerenpastoraal, maar voor de hele pastoraal. Samen zijn we Kerk, Gods volk onderweg. Graag sluit ik af met deze bekende woorden van Jesaja. Want Gods Woord is werkzaam nog voor wij de eerste stap hebben gezet.

Zo spreekt de Heer: "Zoals de regen en de sneeuw uit de hemel vallen en daar pas terugkeren wanneer zij de aarde hebben gedrenkt, haar vruchtbaar hebben gemaakt en haar met groen hebben bedekt, wanneer zij het zaad aan de zaaier hebben gegeven en het brood aan wie moet eten; zo zal het ook gaan met het woord dat komt uit mijn mond; het keert niet vruchteloos naar Mij terug; het keert pas weer wanneer het mijn wil heeft volbracht en zijn zending heeft vervuld." Jesaja 55, 10-11

Laten we daarbij bidden om vertrouwen en kracht. Gods woord is werkzaam en wacht op onze medewerking. Waar wacht je op?

Anaïs Fayt

Directeur IJD Jongerenpastoraal Vlaanderen